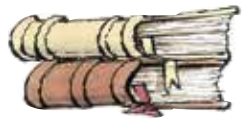

DON QUIJOTE DE LA MANCHA

Într-un sătuc oarecare din Mancha, al cărui nume nu vreau să mi-l amintesc, trăia, nu cu foarte multă vreme în urmă, un nobil nici prea tânăr, nici prea bătrân. Avea vreo cincizeci de ani, trupul subțire, picioarele mari și osoase și chipul plin de riduri. Îi plăcea să se trezească dis-de-dimineată și să plece la vânătoare.

Unii spuneau că numele său de familie ar fi fost Quijada sau Quesada, alții, că s-ar numi de fapt Quijana. Dar asta nu are importanță în povestea noastră.

Petrecea ore întregi citind cărți despre marile isprăvi cavale-rești. Atât îi plăceau aceste povestiri, încât curând se lăsă și de vânătoare. Nu-i mai păsa de nimic în afară de cavalerii săi. Ba chiar ajunsese să își vândă pământurile, pentru a cumpăra cât mai multe cărți.

*Petrecea ore întregi citind cărți
despre marile isprăvi cavalești*

9

Citea zi și noapte despre fantasticele aventuri ale cavalerilor de poveste și ajunsese să creadă că toate se întâmplă aievea: că într-adevăr există uriași și vrăjitori, dueluri și bătălii. Îi detesta pe cei răi și îi admira pe cei viteji.

Atât de departe s-a lăsat purtat pe meleagurile basmelor, că s-a hotărât să devină și el cavaler rătăcitor, întocmai eroilor săi. Voia să devină cunoscut pretutindeni și să îi ajute pe cei nevoiași.

Însă pentru a deveni cavaler rătăcitor, avea nevoie de trei lucruri: arme, cal și o domniță pe care să o apere.

A găsit armele străbunicilor săi, ascunse prin ungherele casei. Erau pline de rugină, însă le-a curățat și le-a lustruit. Și-a dat seama că are nevoie de un coif cu vizieră, care să îi protejeze capul. A decupat un coif de carton, apoi, ca să-i măsoare rezistența, i-a dat două lovituri cu sabia. Bineînțeles că l-a făcut ferfeniță! Așadar, a făurit unul mai trainic, cu bare de metal pe dinăuntru, dar de data aceasta nu l-a mai încercat, fiindcă nu voia să îl rupă. S-a dus să își vadă calul, care era numai piele și os, și a hotărât să îi pună un nume potrivit cu noua funcție. Au trecut patru zile până să găsească numele de *Rocinante*, care i s-a părut falnic și demn: astfel, toată lumea avea să știe că

*A găsit armele străbunicilor săi,
ascunse prin ungherele casei*

11

înainte fusese o simplă mârtoagă*, dar acum era cea mai vitează mârtoagă din lume. Și au mai trecut opt zile până și-a găsit numele de cavaler: a hotărât că-și va spune Don Quijote de la Mancha, fiindcă *quijote*, care seamăna cu numele său de familie, se mai spune și la piesa de armură care protejează pulpele. Și cum eroul nostru se născuse în Mancha, nu i-a fost greu să adauge acest nume titlului său, întocmai cum făceau cavalerii din cărți. Unul dintre preferații săi, marele Amadis, își adăugase și *din Galicia* la nume, pentru a face cinste patriei sale. Și el avea de gând să facă la fel, numindu-se Don Quijote de la Mancha.

Așadar, avea arme, cal și nume. Însă și-a dat seama că îi lipsește ceva foarte important: o domniță pe care s-o îndrăgească. Fiindcă atunci când va învinge în luptă dreaptă uriași și cavaleri – cum desigur avea să se întâmple – îi va trimite la domnița lui iubită, căreia îi vor cădea la picioare și îi vor povesti cum au fost înfrânți de marele Don Quijote de la Mancha.

Pe dată și-a amintit că se îndrăgostise cândva, demult, de o țărăncuță dintr-un sat vecin. Se numea Aldonza Lorenzo. Iată domnița la care se va gândi zi și noapte!

Mai trebuia doar să-i dea un nume pe măsura unei prințese sau contese.

---

* În spaniola veche, *rocinante* însemna „mârtoagă”. (N. red.)

*Și au mai trecut opt zile
până și-a găsit numele de cavaler*

13

S-a tot gândit și s-a răzgândit, până s-a hotărât să-i spună Dulcineea del Toboso, fiindcă Dulcineea semăna, de departe, cu Aldonza, care trăia în Toboso.

DON QUIJOTE, CAVALERUL ÎNARMAT

Într-o frumoasă dimineată de iulie, la crăpatul zorilor, fără să-i spună nimic nepoatei sale sau gospodinei care se ocupa de casă și care locuia cu ei, cavalerul s-a înarmat. Apoi a pus șaua pe Rocinante, a încălecat pe spinarea lui, a ieșit din ogradă și a pornit-o spre câmpie.

A început astfel să umble încolo și-ncoace, tare fericit că a fost atât de ușor să devină cavaler rătăcitor. Deodată, i se puse un nod în gât, fiindcă își dădu seama că nu era încă un astfel de cavaler, căci nimeni nu îl binecuvântase cu acest rang. Iar asta însemna că nu putea lupta cu cei care îi ieșeau în cale.

Dezamăgirea lui era atât de mare, încât mai avea puțin și renunța la toată aventura. Totuși, hotărî să roage pe cineva să îl

binecuvânteze cu rangul de cavaler cât mai curând cu putință, cum citise el că se întâmplă în cărți.

Au mers toată ziua fără să li se întâmple nimic interesant, spre deznădejdea cavalerului. Ardea de nerăbdare să-și dovedească în luptă puterea și vitejia!

Pe înserat, calul și călărețul erau frânți de oboseală.

Nu după multă vreme și nu foarte departe de drumul pe care mergeau, Don Quijote văzu un han, care lui i se păru a fi un castel nemaipomenit, aidoma celor din poveștile cu care își împuiase capul. Își imagină – sau, mai degrabă, văzu aievea cu ochii minții – că hanul are turnuri crenelate și un pod care se ridică peste șanțul cu apă care înconjoară castelul. Și spera ca un pitic să sune din trâmbiță, cocoțat pe metereze, anunțând astfel sosirea unui cavaler.

Întâmplarea făcu ca un porcar, care umbla să-și adune râtanii, să sufle într-un corn, iar lui Don Quijote îi păru că aude întocmai trâmbița așteptată. Așadar, cavalerul intră în castel.

Ce frică pe bieteile slujnice care trebăluiau pe lângă birt când au dat cu ochii de dânsul! Dorind să le liniștească, cavalerul a început să le vorbească așa cum citise în cărți:

– Nu vă temeți, preacinstite domnițe!

Ele, auzind aceste vorbe și văzându-i veșmântul, trecură de la spaimă la veselie, ceea ce îl supără pe Don Quijote.

Noroc că atunci ieși hangiu. Măsurându-l din priviri pe cavaler, se gândi că omul nu o fi tocmai întreg la minte. De aceea, îl întâmpină cu vorbe blânde și îi oferă găzduire. Don